

GELOVEN GAAT VERDER

Het getuigenis van
THOMAS QUARTIER

**GELOVEN IS
EEN KWESTIE VAN DOEN**

**EEN BENEDICTIJNSE
ZOEKTOCHT**

22 FEBRUARI 2018

MONNIK, THEOLOOG EN AUTEUR.

“BENEDICTIJNEN HEBBEN STIJL...”

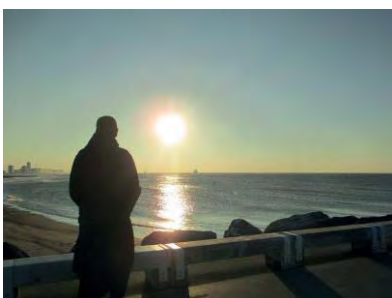
Ik heb het altijd gedacht. Ik heb er de benedictijnen eigenlijk altijd van ‘verdacht’. Maar nu hoorde ik het – samen met vele anderen – uit de mond van een Benedictijnermonnik zelf: “Benedictijnen hebben stijl...” Dit verklaarde broeder Thomas Quartier ons zonder verpinken in zijn getuigenis op de eerste avond van de reeks GELOVEN GAAT VERDER-GETUIGENISSEN VAN MENSEN van 2018. Daarbij had hij het vooral over de manier waarop ze hun liturgie verzorgen: ze zingen met stijl, schrijden, staan en zitten met stijl. Bij nader inzien heeft dit niets te maken met aanstellerij, maar met ‘aandacht’: met je hele wezen betrokken zijn bij wat je doet, met je geest maar ook met je hele lichaam.

Broeder Thomas (°1972), theoloog aan de universiteiten van Nijmegen, Leuven en de benedictijnse Universiteit Sant Anselmo in Rome, beleeft sinds zijn 40ste zijn roeping van monnik in de Sint-Willibrordsabdij (ook wel bekend als ‘Slangenburg’) in Doetinchem (NL). Hij had het op een bijzonder gevatte wijze over ‘roeping’. Een roeping is volgens Thomas een gebeuren dat je overkomt als je een antwoord geeft op een appel, niet een vroom ingebeelde stem, maar gewoon de uitnodiging in het leven om te doen wat moet gedaan worden en ook wel kansen die op een bepaald moment in je leven geboden worden en die gewoon een ja of een neen verwachten. Het positieve antwoord dat je telkens geeft brengt je gaandeweg en vaak voor je er erg in hebt naar je bestemming. Zo was er in het leven van Thomas – die vroeg zijn vader verloor – de uitnodiging om theologie te gaan studeren in Nijmegen, de uitnodiging om daar doctoraatstudent en academisch medewerker te worden (wat hij aanvaardde ‘om den broede’), de uitnodiging om deel te nemen aan een abdiweekend. Men mag het voor Thomas allemaal toeval noemen, maar in de spiritualiteit noemt men toeval ‘roeping’, ‘genade’, ‘bestemming’ en uiteindelijk ‘God’.

De uitnodiging om iets te doen – en ‘geloven is een kwestie van doen’ luidde de titel van zijn getuigenis – kan ook slaan op dingen die je eerst niet erg nuttig en zinvol lijken, bijzaak in de ogen van de wereld. Je hebt nood aan een ‘tweede naïeviteit’ om ondanks al je verstand en rationaliteit – hetgeen je nooit moet verloochenen - mee te ‘doen’ en het te ‘doen’. Het kloosterleven zelf en alles wat het inhoudt is daar volgens broeder Thomas een leerschool en een verkenning van. Het deed ons onmiddellijk denken aan de uitnodiging van Leonard Cohen in zijn lied *Waiting for the Miracle to come*: “Let’s do something crazy, something absolutely wrong” (“Laat ons iets verkeerd doen, iets

geks”), gek en verkeerd in de ogen van de wereld. Het herinnerde ons ook aan het woord van Sint-Jan van het Kruis die als raad gaf: “Ga heen, naar waar je niets bent.” Broeder Thomas gaf daar een ongelooflijk mooi voorbeeld van toen hij vertelde over de ‘zusters van de muur’, die hij in Israël-Palestina bezocht. Een kleine groep van zusters van de Emmanuelgemeenschap woont er aan de door Israël opgetrokken muur, die de Israëli’s een veilig gevoel moeten geven, maar voor de Palestijnen een dagelijkse confronterende vernedering is. De zusters ondergaan met geduld de passage aan de controlepunten en het feit dat hun klooster op een plaats ligt waar de Israëli’s graag de muur hadden opgetrokken. Ze zijn er gekomen op vraag van de Grieks-Orthodoxe patriarch en zingen het officie in het Arabisch. Ze blijven er in deze penibele omstandigheden als kiemcel van hoop, zwijgend verdragend. Velen zouden hen ‘gek’ verklaren, maar hun kloosterleven is een school van liefde...

Ook voor broeder Thomas is het kloosterleven in de eerste plaats een school van liefde, een plaats, een gemeenschap waar je leert jezelf niet in het centrum te plaatsen om uit het centrum van je eigen aandacht en die van anderen. Het kloosterleven is een beleving, een ‘doen’ waarin datgene wat de wereld als hoofdzaken beschouwt, bijzaken geworden zijn en waar God ook niet verschijnt en beleefd wordt als een nuttig en goed klinkend theologisch of politiek idee, maar eerder als een onbestemd kijkend iemand, verschijnend in het gelaat van vele mensen en als een mysterie achter een openstaande deur ... (Pr. D. Masschelein voor GGV).

Toeval? Nee, roeping!

TOEVAL NOEMEN WE OP DE GEESTELIJKE WEG ROEPING...

Lezing over mijn monastieke zoektocht in Oostende

Wat brengt zo'n 200 mensen op een avond aan de Belgische kust bij elkaar om na te denken over "Geloven gaat verder"? Toevallig, dat ze naar mijn lezing waren gekomen? Nee, ik heb vaak mogen ervaren dat de toevalligheden in je leven achteraf bekeken met roeping te maken hebben. Deze "retrospectieve roeping" mocht ik gisteren met velen delen!

Het begon voor mij bij de keuze voor de theologie: was dat een bewuste stap, het volgen van een roeping? Niet echt, ik deed als jongen van 19 gewoon wat zich voordeed, en dat was de mogelijkheid om in Nijmegen te studeren. Achteraf pas heb ik gemerkt dat God toen in mijn leven present was. Mijn vader was net overleden, ik vond toch een weg naar mijn eigen identiteit.

Zo is het doorgedaan. Koos ik voor de liturgiewetenschap? Niet opzettelijk – er lag een mooi onderzoeksproject en ik heb het maar snel gedaan. Achteraf bleek het al heel veel met mijn keuze voor het monastieke leven te maken te hebben: een liturgisch leven dat van ons zoekende mensen niets anders vraagt dan aandachtig open te staan en te doen wat er te doen valt.

Het kloosterleven biedt alle kansen om een kader aan de schijnbare toevalligheden van je leven te geven. Toeval is roeping, is genade, is vertrouwen, is hoop, is liefde, is God. Dat betekent niet om et geloof in mijn leven te trivialisieren: in tegendeel! Het staat dichterbij me dan ooit, maar het is nooit mijn eigen verdienste. Het is niet heroïsch en ook niet gepland. Het is een kwestie van de juiste dingen op het juiste moment gewoon te doen.

Wanneer dat is? Bijvoorbeeld gisteravond in Oostende. Ik heb zo veel vriendelijk, open mensen mogen ontmoeten dat ik er zeker van ben: in ieder leven, iedere levensvorm, is ruimte om de roeping in de toevalligheden te laten klinken, te horen, te volgen. Laten we voor elkaar getuigen hoe wonderbaarlijk dat kan zijn, hoe groots, hoe klein, hoe monastiek – binnen en buiten de kloostermuren. Dank aan jullie allemaal – het heeft me heel goed gedaan, en ik neem de spirit graag mee naar onze gemeenschap!

Br . Thomas Quartier